
Opálová poušť

Londýn, červenec 1956

Chvilí trvalo, než oči Lauren Bastionové uvykly šeru v baru. Rozeznat vyhlédnutou kořist od ostatních hostů nebylo nijak těžké. Seděl shrbený u stolu v koutě a působil velmi bezbranně – jak měla muže nejraději.

Napřímila se, upravila svůj fenomenální výstřih a zamířila k němu. Vlnila se v bocích a neušlo jí, jak na ni barman civí s otevřenými ústy.

„Promiňte, že jsem tak smělá,“ zapředla zastřeným hlasem, který jí obvykle získal pozornost každého živého chlapa. „Nejste náhodou Gareth Forsyth?“ Viděla ho jen z profilu, ale zdál se hezčí než v novinách, přestože vypadal ztrápeně. Měl čistou pleť, husté a vlnité vlasy na spáncích jen nepatrně prokvetlé šedinami a jeho oblek musel stát tolik, co si ostatní v baru vydělali za rok.

Gareth se z místa plného bolesti vrátil do přítomnosti, přesto nezvedl oči od whisky se sodou. Nestál o konverzaci ani společnost.

Do baru U Slimáka obvykle zámožní Londýňané nechodili, ale protože se nacházel v diskrétní blízkosti od Garethova domova i od umělecké galerie v Knightsbridgi, kde pracoval, Gareth se sem posledních několik týdnů uchyloval. O polednách tu panovalo ticho a přítmi a pokaždé se posadil do kouta, kde ho až dodnes nikdo nerušil.

Jeho mysl bloudila daleko, v krajině šťastných vzpomínek, odkud se mu vůbec nechtělo. Aniž by se podíval, kdo na něj mluví, zamumlal: „Nechci být nezdořilý, ale nemám na společnost náladu.“ Přál si, aby ho všichni nechali na pokoji.

„Chápu,“ odušil empaticky ženský hlas. „Naprosto vám rozumím.“

Gareth marně čekal, až se ozvou vzdalující se kroky. Matně vnímal smyslnou vůni. Když začalo být zřejmé, že se klidu nedočká, otočil se a chtěl protestovat, zjistil však, že se dívá do očí modrých jako Středozemní moře. Patřily velmi půvabné blondýnce, která mu byla povědomá.

„Známe se?“ zeptal se. Nejprve ho napadlo, že jde o zákaznici galerie. Ale když si všiml její vlnavé postavy uvězněné v příliš těsných šatech jen o dva odstíny světlejších, než byly její oči, zavrhl to. Na tuhle ženu s tváří anděla a tělem bohyně by rozhodně jen tak nezapomněl.

„Zatím bohužel ne,“ pronesla a našpulila rty. Gareth odhadoval, že jí bude kolem třiceti, tedy zhruba o deset let méně než jemu. „Jsem Lauren Bastionová,“ představila se. „Dočetla jsem se v novinách o skonu vaší paní. Chtěla jsem vám vyjádřit svou upřímnou soustrast. Sama jsem prožila podobnou ztrátu, proto plně chápu, jak vám teď musí být.“

Přikývl. „Děkuji, slečno... nebo snad paní Bastionová?“

„Slečno. Momentálně jsem rozvedená.“ Usmála se a nepůsobilo to ani trochu rozpačitě. Vklouzla na vedlejší židli a Gareth zahlédl dlouhou štíhlou nohu. Napadlo ho, že „momentálně rozvedená“ dost možná naznačuje, že to tak dlouho nezůstane.

„Vy jste Jane znala?“

„Osobně ne, ale jak s prvním, tak s druhým manželem jsme měli doma její obrazy. Proto mám pocit, jako bych ji vlastně znala.“ Oba její manželé vlastnili několik děl Jane Forsythové. Po rozvodu připadly obrazy jim. Lauren to v té době bylo celkem jedno, nijak zvlášť se jí nelíbily, ale nyní, když malířka zemřela, se to ukázalo jako velmi nešťastné.

„Jste tedy vdova,“ hlesl Gareth, protože předtím sama řekla, že jeho ztrátu plně chápe.

„To by bylo opravdu *šťěstí*,“ pronesla opět bez rozpaků. „Jsem rozvedená. Víím, že to zní necitlivě, ale můj poslední manžel Barry ve mně všechny city zabil.“ Stačilo jí na svého třetího manžela a na otřesný rozvod jen pomyslet, a v žilách jí vzkypěla krev. Všimla si, že si ji Gareth překvapeně prohlíží, proto přidala vysvětlení. „Představte si, že mě jednou zamkl venku uprostřed zimní noci!“

„Proč to udělal?“ žasl Gareth.

„Zkrátka jsme se pohádali.“ Lauren si vybavila scénu, při které létalo sklo. „Měla jsem na sobě jen tenké negligé... Sněžilo a já se musela až do rána schovávat v garáži, abych neumrzla.“ Neměla v úmyslu Garethovi vy-

kládat, že našla velmi uspokojivý způsob, jak se zahřát – červenou barvou pomalovala Barryho chloubu a radost, černý Rolls Royce.

Gareth se zatvářil pohoršeně nad tak podlým chováním jejího manžela, ale v duchu si ji představoval v tenkém negligé, přesně jak zamýšlela.

„Nepozvete mě na skleničku?“ navrhla.

Gareth o společnost nestál, ani v podobě velmi atraktivní ženy, byl však její smělostí natolik překvapený, že než se zmohl na zamítavou odpověď, otočila se na barmana, který jí i nadále civěl na řadra. „Dám si campari se sodou a s ledem, prosím.“

„Vypadáte tady nemístně,“ poznamenal Gareth bezmyšlenkovitě. „Promiňte, vyznělo to jinak, než jsem...“

Lauren se neurazila. „Však vy tu taky vypadáte jako pes s rodokmenem v útulku pro zatoulané kočky,“ zasmála se a s despektem se rozhlédla po místnosti.

Téměř se usmál. „Je to tu trochu laciné, ale odpovídá to mému rozpoložení,“ povzdechl si. „Zmínila jste, že jste také utrpěla ztrátu...“

„Nedávno jsem přišla o otce. Víím, že to není stejné, ale ztráta je zkrátka ztráta.“

„To je pravda.“

V Laurenině případě to pravda nebyla. Svého zbožného otce neviděla ani s ním nemluvila od prvního sňatku v roce 1941, kdy konvertovala k judaismu, ale to si nechala pro sebe. Matka s ní zůstala ve styku, zato vztah s otcem už se nezlepšil, zvláště když kvůli druhému manželovi konvertovala v roce 1947 k baptizmu. Byl Američan a zbohatl vývozem bavlny. S ním se rozvedla v roce 1951, když zjistila, že si vypěstoval závislost na pokeru. Postupně přicházel o peníze a nedokázal Lauren zajistit životní styl, na který si zvykla, tak si sbalila svých pět švestek a odešla i se zbytkem jeho majetku. Třetím manželem se stal Barry, velmi zámožný muž – jenomže skrblil a počítal každou penci. Chtěl po ní, aby si sama ošetřovala nehty, myla a stříhala vlasy, nové šaty si směla pořizovat jen při výjimečných příležitostech a pak očekával, že je bude nosit vícekrát, ne jen jednou. Pokud šlo o boty, vůbec nechápal, proč by měla mít žena víc než troje, přitom sám sbíral automobily. Měl jich sedm. Kvůli tomu často docházelo k hádkám a skončilo to rozvodem. Naštěstí musel zaplatit i jejího právníka, takže z rozvodu vyšla poměrně dobře. Měla však odpor k práci a její prostředky se rychle tenčily.

„Co vás sem vlastně přivedlo?“ zeptal se Gareth.

„Jen jsem se chtěla zeptat na cestu,“ zalhala bez obtíží. „A všimla jsem si vás. Vypadal jste tak nešťastně, že mě to k vám okamžitě táhlo.“ Četla o skonu Jane Forsythové v novinách a rozhodla se seznámit se zdrceným vdovcem, proto si zaplatila člověka, který jí zmapoval, kam Gareth přes den chodí – a vypadalo to nadějně. „Když jsme teď zjistili, že tohle není místo ani pro jednoho z nás, co kdybyste mě vzal někam na večeři? Například v restauraci hotelu Langham bychom nepatříčně rozhodně nepůsobili a zaručuji vám, že tam podávají lososa, co se rozplývá na jazyku.“ Nedávno tam večeřela s Howardem Duffieldem, poměrně atraktivním mužem a majitelem listu Daily Mirror. Před třemi měsíci mu zemřela velmi zámožná manželka Susan – udeřil do ní blesk během dovolené s nejlepší přítelkyní, Američankou Patricií Kennedy Lawfordovou. Patriciíním bratrem nebyl nikdo jiný než senátor John Kennedy. Provdala se za herce Petera Lawforda a Susan jím byla na svatbě za družičku.

Během večeře s Howardem Lauren zjistila, že s ním rodina Susan Duffieldové svádí právní bitvu o Susanino jmění. Vzhledem k jejich stykům na vysokých místech měli velkou šanci na vítězství. Howardovi by pak zůstal jen zlomek toho, co získal během manželství. Celý večer si stěžoval, že by nakonec mohl přijít i o noviny. Lauren se nakonec rozhodla, že žádná další schůzka nebude.

Gareth se zatvářil zaskočeně. „To by se nehodilo, slečno Bastionová.“

„Říkejte mi Lauren,“ zavrkala. Neměla v úmyslu spokojit se s odmítnutím. „A pročpak ne?“

„Žena mi zemřela teprve před měsícem. Působilo by nevhodně, kdybych tak krátce poté večeřel s jinou ženou, zvláště s tak nádhernou jako vy.“

Lauren se rozzářila. Cítila, že jí Gareth brzy změkne pod rukama. „Proč? Jsme jen dva přátelé, co si navzájem poskytují útěchu,“ namítla. Položila ruku na jeho. Důvěrné gesto, pečetící dohodu.

„Ještě před chvílí jsme byli dva cizí lidé,“ zaprotestoval chabě Gareth.

„A teď jsme přátelé. Navíc – možná se pletu, ale nepřipadáte mi jako člověk, kterého by zvláště trápilo, co si o něm myslí ostatní.“

Gareth ji chvíli mlčky pozoroval.

„Mám pravdu?“ Naklonila se blíž a v modrých očích jí jen hrálo.

Vzpomněl si, kolikrát ho Jane jemně napomínala za společensky nevhodné oblečení nebo chování. „Máte pravdu,“ souhlasil nakonec. „Obvykle je mi to jedno, ale...“ Myslel na své děti, Erin a Bradleyho.

„Tak na co čekáme?“ Lauren dopila campari se sodou a vstala.

Gareth zaváhal.

„Jen večere dvou přátel,“ naléhala.

A Gareth se zvedl, přestože mu rozum říkal něco jiného.

Když ti dva vyšli z baru, barman je sledoval pohledem a myslel na to, že Gareth vůbec netuší, do jaké pasti se nechal chytit.